

הנדיונג

גיבור פיליפיני

דטה לורנזו אבררה

איורים ג'ס אבררה

פעם חי לוחם אמיץ ובעל עוצמה באיבלון.
קראו לו הנדיונג. הוא היה מנהיג טוב ורצה
שאנשיו יחיו באושר.

אך האנשים לא היו מאושרים. אמנם היערות
והשדות סיפקו להם מזון בשפע ולא היו להם
אויבים, אך הם חיו בפחד מתמיד מפני חיות
פרא ומפלצות ששרצו בסביבתם. חזירי בר,
תאואי-ביצות פשטו על שדותיהם והרסו את
היבול. תנינים חיו בנהרות וכרישים בים. בכל
מקום נמצאו נחשים. והמפחיד מכולם היה
המפלץ פונונג. הייתה לו אמנם רק עין אחת,
אבל היו לו גם שלושה לועות וסיפרו שהוא
טורף ילדים.

האנשים בנו את בתיהם בצמרות עצים, כדי
שבעלי החיים הרעים לא ישיגו אותם. הגברים
הגנו בקביעות על השדות בפני חיות הפרא.
איש לא נהנה מעושרה של הארץ.
הנדיונג הצטער מאוד שכך חיים אנשיו.

יום אחד חזיר בר ענק הופיע מהיער והרס את כל השדות. לא נשאר ולא כלום מצמחי הטרם שמהם ניזונו האנשים.

כשהתגלה הנזק, אנשים נבהלו. הנשים חיבקו את ילדיהם ושאלו את הנדיונג "מה נעשה עכשיו. האם נהיה אי-פעם בטוחים?" הנדיונג כעס מאוד. "אצוד את החזיר ואביא אותו לכפר. הוא לא יהרוס יותר את שדותינו." עם החנית הנאמנה שלו הוא יצא לצייד. הוא עקב בהתמדה אחרי החזיר עד שהצליח ללכוד אותו. החזיר היה גדול מאוד ולסתותיו ענקיות. אך הנדיונג רצה ללחום בו ביושר, לכן זרק את החנית ונלחם עם החזיר בידי הגלויות. כל החיות והציפורים עקבו אחרי הקרב. כשהחזיר התחיל לתקוף, הנדיונג תפס אותו בזרבונית ושבר את לסתותיו. הוא לקח את חזיר הבר לכפר, כדי שהאנשים יראו אותו. הם התפלאו מאוד מעוצמתו של הנדיונג, כי החזיר היה הגדול ביותר שראו אי-פעם. כולם שמחו על נצחונם של המנהיג שלהם.

היה זה קרב עז שנמשך ימים אחדים. גורילות
וקופים קטנים וגדולים הביטו מבין העצים וראו
איך הנהר ביקול הופך אדום מדמם של
התנינים. בפחד גדול כל הקופים ברחו,
הסתתרו ביערות ולא הטרידו יותר את
האנשים.

הגברים התעודדו מהאומץ של הנדיונג. הם
באו אליו ואמרו "הנדיונג המנהיג, נלך יחד
איתך להלחם בחיות הפרא האחרות, כדי
להשתחרר מאימתן."
הנדיונג שמח על נכונותם לעזור לו. ביחד
הלכו להלחם במפלץ פונונג. הייתה זו חיה
ענקית ומשונת מראה, מכוסה בקשקשים
מחוספסים. פונונג שאג כשראה אותם ופתח
את לועות בעלי שיניים חדות, שיכלו לקרוע
הכל.

הנדיונג ואנשיו כיתרו אותו, אך הוא נלחם
ותקף אותם ללא הרף. אחרי עשרה חודשים
של לחימה הנדיונג התחיל להתייאש. אבל גם
פונונג אבד מכוחו. בקרב הסופי הנדיונג כרת
את ראשו במכה חזקה.

אחר כך בא תור של הנחשים. הם היוו אויב
חמקן, אך בסוף האנשים השיגו את כולם
מלבד הנחש אוריול. הלוחמים גם תפסו את
התאואים ובייתו אותם ואחר כך יצאו לים
להלחם בכרישים. בסוף הם התחילו גם
לרדוף אחרי התנינים הענקיים שבנהרות.

עייף אבל מרוצה חזר הנדיונג ואנשיו לכפר
כגיבורים. אך עדיין לא היה להם שקט. הם
ידוע שהנחש אוריוול לא ייתן להם מנוח.
אוריוול מלא רעל ירצה להתנקם בהנדיונג.
ולכן שוב התחיל הנדיונג לסקור יערות, הפעם
בחיפוש אחרי אוריוול, הנחש הערמומי
והפיקח. אוריוול היה באמת אויב ערום.
פעמים רבות הצליח להערים עלי הנדיונג
ולהתחמק ממלכודות שלו.

בלי שהנדיונג ידע על כך, אוריוול הופיע גם
בדמות אישה. הוא הופיע בדמות נערה יפה
שפתתה את הנדיונג ליער. היא הובילה אותו
לגן נהדר ברקוד ובשירה יפה. אך כשהנדיונג
יתקרב קצת אליה הוא מצא רק את הנחש
אוריוול הצוחק ממנו.

הנדיונג היה חשדן. הוא התנהג כאילו חוזר
הביתה, אך כשהחשיך הוא חזר מהר ליער.

כשראה אותה מובסת ונכנעת ריחם עליה
הנדיונג. הוא נתן לה ללכת. "אבל אם תטרידי
אותנו שוב, תשלמי בחייך" הזהיר אותה,
כשהיא זחלה משם בלי לשוב.

הוא עקב אחרי הנחש לכל מקום. ויום אחד
סבלנותו השתלמה. כשפעם עמד ליד נחל
ראה את אוריוול הופך את עצמו לנערה, כפי
שראה אותה.
הנדיונג תפס אותה בצוואר כדי לחנוק אותה,
אך באותו הרגע היא הפכה שוב לנחש.
וכשהוא רצה להרוג אותה היא זעקה ולחשה
בקול רם וקראה לכוחות האופל של הארץ
והים שהיו ידידיה.
פתאום נרעדה האדמה כשכל הרי הגעש,
הנטיק, איסרטג וקולסי התפרצו בבת אחת.
בוץ ואפר זרמו מהם. אי קטן התרומם מהים
ובו בזמן אחר נתק מהחוף. הים געש
והנהרות עלו על גדותיהם. העיר באטו שקעה
בהר ובמקומה הופיע אגם.
בסוף הכל השתתק. אוריוול שכבה פצועה.
היא התחננה בפני הנדיונג וביקשה את
רחמיו. "אחזור למאורה שלי עמוק בתוך
האדמה ולא אשוב יותר" נשבעה "אנשיך יחיו
בשלום ובאושר."

בבית קיבלו את הנדיונג בשמחה גדולה.
הכינו שם חגיגה גדולה שנמשכה שבעה
ימים. באו אנשים מקרוב ומרחוק כדי להודות
לגיבור.

איבלון הייתה חופשית מחיות פרא ומפלצות.
אנשים חזרו לעיסוקיהם הרגילים. הם גידלו
טרו על מורדות הגבעות. הם אף פיתחו סוג
של אורז שבמשך מאות בשנים נקרא הינדיונג
לכבודו של הגיבור.

אז הופיעו אומנים שהמציאו מחרשה, משדדה
ומעדר לעבוד האדמה, נול לאריגה. הגה
ומפרש לשייט. הם הכינו קערות וכדים מחמר
והמציאו כלי מדידה. ואחר כך פיתחו
אלף-בית וחרטו אותו באבן.

הנדיונג נעשה חכם יותר במשך שנים. כדי
לשרת את אנשיו טוב יותר הוא כתב את
החוקים שכוונו את חייהם והבטיחו חופש
וזכויות שוות לכל. הוא העביר את הידע שלו
לאנשים צעירים יותר והבטיח בכך שהארץ
תפתח ותשגשג.